

Sông Ngâm

Chương 24 : Chương 24: Bày binh bố trận

Tình hình trước mắt tương đối căng thẳng, Lương Tứ Hải quyết định tạm thời đình chỉ mọi hành động, chờ gió lặng mưa ngừng mới có thể triển khai công việc trở lại. Trong lòng Lương Trạch Hạo vô cùng buồn bực, cứ tưởng rằng giết chết tên cảnh sát già kia rồi là có thể phô trương thanh thế, không ngờ cha hắt lại bảo việc phải làm trước tiên là cấp tiền cho Lục Thiên Trường. Năm mươi vạn, đối với Lương Tứ Hải mà nói chỉ là hạt cát trong sa mạc, nhưng lại là mối bận tâm rất lớn trong lòng Lương Trạch Hạo. Hắn nghĩ Lục Thiên Trường đã gây cho tổ chức nhiều phiền phức như vậy, không tìm hắn tính sổ đã là rất nhân đạo rồi, việc gì còn phải đối đãi với hắn trọng thị như vậy. Lương Tứ Hải lại nghĩ tới vấn đề lớn hơn. Hiện giờ điều quan trọng nhất là ổn định tình hình, tuy rằng việc đã đến nước này chắc chắn không thể tiếp tục làm ăn với Lục Thiên Trường nữa, thế nhưng nếu trở mặt ngay với hắn, e rằng Lục Thiên Trường sẽ “chó cùng dứt dậu”. Trước mắt cứ cấp cho hắn một khoản tiền, vừa là trấn an hắn, cũng coi như là bồi thường cho cánh tay tàn phế của Lục Đại Xuân. Lương Trạch Hạo vẫn không phục, cầm tờ giấy viết số tài khoản ngân hàng lật qua lật lại nhìn, sau cùng cọt nhả nói: “Cho con lão già kia, thà cho con còn hơn.” Lương Tứ Hải không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm vào hắn. Lương Trạch Hạo không dám lẩm nhảm nữa, ngoan ngoãn đi ra cửa, kéo Bùi Lam đang chờ ở bên ngoài, lên xe rời đi.

Hình Chí Sâm đã chết, Tổ chuyên án cũng không cần ... tiếp tục tồn tại nữa. Lãnh đạo thành phố đứng ra tổ chức một buổi họp tổng kết. Lại là bầu không khí nặng nề, lãnh đạo các cơ quan hữu quan phát biểu qua loa cho có lệ, rất ít người phát biểu ý kiến. Một số thành viên của đội trinh sát thậm chí còn thu dọn đồ đạc cá nhân mang cả tới hội trường, dường như ai cũng nóng lòng chạy trốn khỏi nơi này. Phương Mộc có trong thành phần tham dự tham dự hội nghị, cậu chỉ yên lặng hút thuốc, dáng vẻ thẫn thờ, không để ý tới lời phát biểu của bất kỳ nhân vật nào, ngay cả ánh mắt cũng không để tâm theo dõi. Tiêu Vọng cứ lặng yên nhìn cậu, tâm tình phức tạp. Sau cuộc họp, cảnh sát các bộ phận lần lượt trở về đơn vị mình. Thủ tục điều động Tiêu Vọng tới cục cảnh sát thành phố C đã cơ bản đầy đủ nên hắn ở lại luôn. Chỉ có điều, hắn chưa kịp làm quen hết với các đồng nghiệp đã nhận được nhiệm vụ mới. Nội

dung Nhiệm vụ không rõ ràng, chỉ yêu cầu toàn đội chuẩn bị sẵn sàng đợi lệnh. Hơn mười giờ tối, Tiêu Vọng và các đồng nghiệp theo lệnh nhận súng cùng với áo chống đạn. Tiêu Vọng cảm giác có điều gì đó không bình thường, lặng lẽ tìm hiểu, nhưng không thu được bất cứ tin tức gì. Rạng sáng khoảng một giờ mười lăm phút, toàn đội nộp lại điện thoại di động cho cấp trên, lên xe. Địa điểm tập hợp hành động được thông báo trên xe, đó là: đường Vạn Bảo nằm ở ngoại ô thành phố. Tiêu Vọng đã hiểu rõ mục tiêu hành động lần này chính là: bắt Kim Vĩnh Dụ cùng với Bàn Trung Tài.

Không thể chậm trễ hơn được nữa. Hắn vờ nhắm mắt nghỉ ngơi, tay phải ấn điện thoại di động trong túi áo. Giữa bầu không khí hoàn toàn tĩnh lặng, ba chữ ngắn ngủi đã được gửi đi: “Kim Bàn trốn”. Vụ án Hình Chí Sâm kết thúc, vụ án xưởng thép Tụ Nguyên điều tra không có kết quả. Trong lòng cục trưởng và Biên Bình đều vô cùng buồn bực. Cho nên khi Phương Mộc thông báo địa điểm ẩn náu của Kim Vĩnh Dụ và Bàn Trung Tài, cục trưởng liền lập tức ra lệnh bắt. Điều khiến Biên Bình cảm thấy kinh ngạc chính là, Phương Mộc cũng không quá vội vã, sốt sắng, thậm chí cũng không chủ động yêu cầu tham gia hành động. Anh nhìn hai gò má Phương Mộc đã hóp đi rất nhiều, thấp giọng hỏi: “Cậu lấy được thông tin đó ở đâu vậy?” “Tự tôi tìm ra.” Phương Mộc thản nhiên nói: “Tôi theo dõi nhân viên giao hàng nhanh bốn ngày liền, cách một ngày bọn họ lại mang đồ dùng sinh hoạt tới cho Kim Vĩnh Dụ và Bàn Trung Tài.” Đường Vạn Bảo nằm ở ngoại ô thành phố, nằm ở địa bàn đô thị xen kẽ với nông thôn. Nhà 3 tầng trở lên ở đây rất hiếm, phần lớn là lều tạm đang chờ phá dỡ, địa hình rất phức tạp. Kim Vĩnh Dụ và Bàn Trung Tài ẩn náu ở số 117 đường Vạn Bảo là nơi mạng lưới giao thông càng vô cùng nhỏ hẹp. Theo thông tin mà Phương Mộc cung cấp, đối phương có khoảng ba đến bốn người, có khả năng được trang bị vũ khí nóng. Bởi vậy, Các cảnh sát truy bắt phải chia ra nhiều tổ, theo ở địa điểm tập kết đã hiệp đồng, sau đó từ các hướng sẽ bủa vây số 117 đường Vạn Bảo, phải một mẻ lưới bắt hết đối phương. Thế nhưng, đội cảnh sát truy bắt còn chưa tới được địa điểm tập kết, trinh sát liền báo tin: người tại số 117 đường Vạn Bảo đã bắt đầu có sự vận động khác thường, dường như có chiều hướng ngoài tầm kiểm soát. Sau khi xin ý kiến lãnh đạo thành phố, cục trưởng đích thân chỉ huy hành động hạ lệnh không tập kết, lập tức triển khai truy bắt, đồng thời điều ba tổ tiến hành phong tỏa ba hướng xung quanh số 117 đường Vạn Bảo. Mệnh lệnh vừa phát đi, trên đường Vạn Bảo liền vang lên tiếng súng. Kim Vĩnh Dụ men theo con

đường quanh co tối tăm chạy bạt mạng, có một đàn em chạy theo phía sau. Hai tên mất phương hướng từ lâu, chỉ biết cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, thỉnh thoảng quay về phía sau bắn đại mấy phát súng. Ở phía sau bọn chúng, nhóm cảnh sát truy đuổi bám theo không rời. Mới vừa rồi, Bành Trung Tài lê lét một chân bị thương không chạy nổi nữa, điên cuồng gào thét thậm trí còn nhắm cảnh sát bắn loạn mấy phát, kết quả đã bị sa lưới. Kim Vĩnh Dụ không muốn bị lọt lưới, có điều, bốn phía đều có tiếng còi cảnh sát gào rú cùng với ánh đèn pin sục sạo, trốn ở đâu bây giờ? Chẳng mấy chốc súng của cả hai tên đều hết đạn. Cảnh sát phía sau cũng liền phát hiện điều này, tốc độ truy đuổi càng nhanh hơn. Kim Vĩnh Dụ dồn sức ném khẩu súng về phía khoảng không phía sau, nhưng chỉ có thể làm chậm bước chạy của nhóm truy đuổi được một chút. Vừa chạy thêm được mấy trăm mét, Kim Vĩnh Dụ cảm thấy hai chân càng lúc càng nặng, cổ họng trào máu, mắt nổ đom đóm. Đầu hàng, hay liều mạng đây? Hắn còn chưa kịp suy tính xong, ở phía trước cách mấy mét bỗng nhiên vụt ra một bóng người, mờ mờ ảo ảo dưới ánh trăng, người ấy đầu đội mũ, hai chân sải bước, hai tay bằng vai... Kim Vĩnh Dụ thấy rõ trong tay của người đó có súng, nhưng không kịp dừng lại, chỉ cảm thấy đáy lòng hoàn toàn lạnh lẽo – đời ta xong rồi. “Đoàng”, “Đoàng” hai tiếng súng vang lên, Kim Vĩnh Dụ kinh ngạc phát hiện, không có đạn xuyên qua người mình. Trái lại, cảnh sát phía sau đều vội vàng tìm chỗ nấp. “Sao giờ mới tới? Bên này.” Trong bóng tối, người kia chỉ một cái hẻm nhỏ, tay phải hắn ta được băng kín bằng băng gạc trông rất chướng mắt. Ông chủ phái người tới. Kim Vĩnh Dụ thở phào nhẹ nhõm, xoay người chạy vào trong ngõ hẻm. Tên đàn em kia cũng muốn chạy theo để thoát thân, lại bị súng trong tay “Băng tay trắng” chỉ vào trán. Hắn đang ngạc nhiên, đã bị đối phương đập một đập té ngã trên mặt đất. Cảnh sát phía sau liền lao lên như lang như hùm, hắn vục dậy, mới thất tha thất thểu chạy được vài bước, đã bị mấy cánh tay ghì sắp xuống mặt đất. Vừa giãy dụa, hắn vừa quay đầu nhìn phía hẻm nhỏ kia, “Băng tay trắng” cùng với Kim Vĩnh Dụ đã hoàn toàn biến mất trong bóng tối. Trời phái cứu viện tới, Kim Vĩnh Dụ giương như được tăng thêm vài phần sức lực. Nhưng mà chạy thẳng dọc theo đến cuối hẻm nhỏ, nét mặt vui mừng khôn xiết của Kim Vĩnh Dụ liền đổi thành kinh ngạc. Trước mắt hắn là một bức tường trơ trụi. Đường cùng. Còn đang thắc mắc, “Băng tay trắng” đã âm thầm chạy từ phía sau tới, kéo hắn lại bên cạnh một cái cửa gỗ, ra hiệu bảo hắn đi vào. Kim Vĩnh Dụ không kịp nghĩ nhiều, vội vàng lách mình vào. Đây là một ngôi nhà mái bằng đã bỏ hoang từ lâu, khắp nơi là đồ dùng sinh hoạt của gia đình

cũ nát vút lộn xộn. “ BĂNG tay trắng” di chuyển một cái tủ quần áo ở góc tường, trên mặt đất bất ngờ xuất hiện một cái hầm lớn. “BĂNG tay trắng” chỉ vào cái hầm lớn kia. Kim Vĩnh Dự khẽ cắn môi, nhảy xuống. Vừa nhảy vào trong hầm, Kim Vĩnh Dự lập tức hiểu ra, địa đạo này này được đào từ thời kháng chiến, tuy rằng chật hẹp, nhưng vẫn đủ chỗ cho một người chui vào. “BĂNG tay trắng” cũng nhảy xuống một tay bấm đèn pin, tay kia đẩy đẩy lưng hẳn, ý bảo hẳn đi về phía trước. Kim Vĩnh Dự đã không còn đường để lựa chọn, chỉ đành theo chỉ đạo của đối phương. Đi về phía trước được mười mấy phút đồng hồ , “BĂNG tay trắng” bỗng nhiên túm lấy góc áo Kim Vĩnh Dự, đồng thời cầm đèn pin chiếu về phía trước. Kim Vĩnh Dự ngẩng đầu, thấy một cái thang sắt đi ngược lên trên đỉnh đầu vuông góc với mặt đất, còn có ánh trăng mờ mờ chiếu xuống. Kim Vĩnh Dự muốn xem mặt mũi đối phương một chút, vụt quay đầu lại, nhưng lập tức cảm thấy trước mắt là một màu đen kịt. “BĂNG tay trắng” đã tắt đèn pin. Hẳn đành nói cảm ơn, đặt chân lên cái thang sắt, mới vừa trèo lên đến đỉnh, nắp hầm liền kêu ầm một tiếng mở ra. Mấy chùm sáng đồng loạt chiếu vào mặt hẳn, Kim Vĩnh Dự liền cảm thấy đầu váng mắt hoa, liền đó mấy cánh tay đã túm lấy hẳn lôi ra khỏi cửa hầm, hẳn còn chưa kịp hoàn hồn, ánh sáng trước mắt đã biến mất. Kim Vĩnh Dự bị trói bị từ đầu đến chân nhét trong một cái bao tải. Lục Đại Giang vận complet cẩu cạp, giày da bóng lộn, nhưng vẫn không giấu được vẻ thô kệch và ngu độn. Hẳn ngược đầu ngó nhìn cửa kính ngân hàng Thương Mại thành phố C không dính một hạt bụi, nuốt nước bọt, vuốt vuốt tóc, cố làm ra vẻ trịnh trọng đi vào. Tại sảnh lớn của ngân hàng người qua lại chật kín. Hôm nay là ngày phát lương hưu, đứng trước các ô cửa xếp giao dịch đều là vẻ mặt bình thản của các cụ ông cụ bà. Lục Đại Giang cầm chi phiếu, bị xô đẩy giữa đám người không biết phải đi hướng nào. Bảo vệ ngân hàng nhìn hẳn nghi ngờ, tiến lên hỏi: “Chào ông, xin hỏi ông muốn làm giao dịch gì?” Lục Đại Giang nuốt nước bọt, lắp bắp nói: “Rút... Rút tiền.” “Rút bao nhiêu?” “Năm mươi vạn.” Số tiền nói ra khỏi miệng khiến Lục Đại Giang có cảm giác tự tin hơn một chút, sống lưng liền đó cũng thẳng hẳn lên. “Xin hỏi ông có hẹn trước?” “Hả?” Lục Đại Giang suy nghĩ một chút: “À, có hẹn.” Nhân viên bảo vệ dẫn Lục Đại Giang ra thẳng cửa VIP. Lục Đại Giang cầm chi phiếu tiến dần lên, trong đầu đã bắt đầu tính toán: rút tiền xong, đi ăn trước, hay là kiếm một đứa con gái thành phố để vui vẻ? Thế nhưng giao dịch viên tại cửa sổ VIP đã cắt đứt dòng ảo tưởng của hẳn: “Xin lỗi ông, trong tài khoản của ông chỉ có mười đồng.” “Cô nói cái gì?” Trên mặt Lục Đại Giang còn chưa tắt nụ cười ngờ nghệch, mắt đã trợn trừng:

“Không thể nàocô cô nhìn kỹ lại xem!” Giao dịch viên lại thử lại lần nữa, trả lời lễ phép nhưng đanh gọn lạnh lùng, vẫn một câu trả lời như vậy, trong thẻ chỉ có mười đồng nhân dân tệ. Đầu óc Lục Đại Giang hoàn toàn mù mẫm, choáng váng đi ra khỏi ngân hàng. Hắn sững sốt, ngẩn ngơ đứng ở đầu đường một lúc, cho đến khi bị một người đi đường đụng phải, mới bừng tỉnh trở lại, vội tiến vào một trạm điện thoại công cộng vội vã gọi điện thoại cho Lục Thiên Trường. Lục Thiên Trường cũng vô cùng kinh ngạc, sau khi giận giữ giập điện thoại ngắt liên lạc với Lục Đại Giang, liền định gọi ngay cho Lương Tứ Hải hỏi cho ra nhẽ. Sau khi ấn mấy số, lại dừng tay.

Lương Tứ Hải làm như vậy, rõ ràng là định hạ nhục mình. Có điều hắn làm càn như vậy, chắc chắn là có lí do gì đó không bình thường. Trước khi tìm ra lí do này, cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Cục công an thành phố C trong đêm hành động, sau khi kết thúc chiến dịch, lập tức phong tỏa tin tức, bắt đầu tiến hành điều tra nội bộ. Tuy rằng chiến dịch truy quét thu được nhiều thắng lợi, bắt được hai kẻ phạm tội, đánh gục một tên, nhưng Kim Vĩnh Dụ vẫn trốn thoát. Cảnh sát nghi ngờ có người trước đó đã tiết lộ với đối phương nội dung kế hoạch, nên khi Bàn Trung Tài và đám người kia bỏ trốn, Kim Vĩnh Dụ chạy trốn còn có người đón và yểm trợ ở giữa đường. Nói cách khác, bên trong cảnh sát đã có nội gián. Có điều càng nôn nóng, căng thẳng muốn lập tức tra xét ra thân phận nội gián thì chân tướng nội gián lại càng thêm mờ mịt.

Ban đầu Tiêu Vọng cũng tưởng kẻ hỗ trợ Kim Vĩnh Dụ giữa đường là người của Lương Tứ Hải. Nhưng sau khi bí mật trao đổi thông tin với Lương Tứ Hải, mới biết tổ chức chỉ kịp thông báo cho Kim Vĩnh Dụ bỏ trốn, chưa kịp phái người đi tiếp ứng. Lương Tứ Hải hơi giật mình, cảm giác rất bất an. Kẻ xuất hiện ở giữa đường chắc chắn không phải có ý tốt muốn giúp đỡ. Hắn vừa chỉ thị Tiêu Vọng mau chóng tra rõ thân phận người kia, vừa lặng lẽ theo dõi diễn biến tình hình. Tiêu Vọng đích thân tham gia lấy lời khai hai tên đàn em kia. Một tên khai , kẻ chặn đường đón Kim Vĩnh Dụ là một người đàn ông, vóc dáng trung bình, đầu đội mũ, không thấy rõ mặt, Điểm khác thường nhất là hắn chỉ dùng tay trái để nổ súng, tay phải cuốn kín bằng băng trắng. Hơn nữa, dường như trước đó hắn đã có hẹn trước với Kim Vĩnh Dụ trước thế nên hắn chỉ mang một mình Kim Vĩnh Dụ đi. Tiêu Vọng vội báo cáo toàn bộ tin tức

thu được cho Lương Tứ Hải. Lương Tứ Hải không nói gì chỉ “uhm” một tiếng, khiến Tiêu Vọng cũng chần chừ không dám nói tiếp. Trong lòng hắn đã nổi trận cuồng phong. Bởi vì người chặn đường Kim Vĩnh Dự, chính là Lục Đại Xuân. Không nghi ngờ gì nữa, là Lục Thiên Trường sắp đặt chuyện này. Bất luận xuất phát từ mục đích gì, chắc chắn cũng đều gây bất lợi cho mình. Năm mươi vạn cũng không thể thỏa mãn bọn chúng, bắt Kim Vĩnh Dự đi trước mắt cảnh sát, xem ra, lúc đầu mình quả thực đã quá coi thường mấy thành nông dân này. Rất ít người có khả năng biết được chỗ Kim Vĩnh Dự ẩn náu, Lục Thiên Trường có thể tìm tới hắn, chỉ có thể lý giải: Kim Vĩnh Dự đã câu kết với Lục Thiên Trường. Vậy, Kim Vĩnh Dự đối với Lục Thiên Trường có giá trị gì đây? Lương Tứ Hải bỗng nhiên phát hiện một chân lý, Trên chỉ có thể vững khi đàn em trung thành, Kim Vĩnh Dự theo mình lâu nhất, cũng nắm giữ nhiều bí mật của mình nhất. Hắn cảm thấy hoang mang cực độ. Không giống như trước đây bây giờ bất luận cái gì cũng làm hắn hoảng sợ. Cửa vừa vang lên một tiếng “Cách”. Lục Thiên Trường không muốn cử động, phát tay ra hiệu cho Lục Đại Xuân uống cháo còn Lục Hải Yến đi mở cửa. Lục Hải Yến không nói một lời buông bát xuống, đi ra sân trong. Đột nhiên truyền tới một loạt âm thanh như cơn gió lạnh buổi sáng sớm: “Có nhà không?” “Hải Yến khỏe chưa” “Mặt bị thương nhìn không nhận ra nữa”. Người tới tên là Lục Tụ Bảo sống ở đầu thôn tây, Lục Tụ Bảo là người nhà bên vợ, theo vai vế, Lục Thiên Trường còn phải gọi bà ta là Nhị tẩu (chị dâu thứ hai). Thế nên Nhị tẩu chẳng hề e ngại vẻ mặt tươi cười xông tới, Lục Thiên Trường đang ngồi trên ghế vội đứng lên, chào hỏi mời bà ta ngồi chơi.

Nhị tẩu thở dài: “ Haizzz, sao năm nay mùa đông lạnh thế không biết”, sau đó lại nói tiếp: “ Có điều trong phòng này cũng rất ấm rồi”, cuối cùng nói “Tôi hôm nay đến thăm cháu trai Đại Xuân ”. Lục Thiên Trường mí mắt sụp xuống, thuận miệng nói qua loa vài câu khách sáo. Nhị tẩu cũng giống những người khác tới thăm hỏi kỳ thực chỉ là cái có mà thôi. Quả thực, sau khi huyền thuyên một hồi, Nhị tẩu liền vào thẳng chủ đề chính.: “Trưởng thôn, hôm qua là ngày phát đồ, sao tới giờ vẫn chưa thấy gì?” Nhị tẩu cố gắng làm ra vẻ tếu táo: “Cậu cũng biết, anh hai cậu hôm nào cũng nhậu nhẹt, bây giờ lại còn đổ đốn rượu không ngon không uống, vừa không có một hôm, đã ở nhà quát tháo ầm ĩ.” Lục Thiên Trường không nhịn được, bực mình nói: “Mấy hôm nay làm ăn không được tốt, bảo anh hai chịu đựng vài ngày đi, không thì sau này chịu khó trồng trọt mà sống, đừng có học đòi nhiều thói xấu của nhà

giàu như vậy.”

“Làm sao mà như vậy được!” Nhị tẩu cũng đột nhiên nóng nảy: “Bao nhiêu năm đều ngồi mát ăn bát vàng như vậy, hắn còn căm nổi cái cuốc sao? Hơn nữa, Ban đầu cậu nói chúng tôi chỉ ở trong núi an phận sống qua ngày, chúng tôi cũng nghe lời cậu. Giờ nói ngừng là ngừng được sao – ai cũng không đồng ý hết!” “Đây tôi không phải là việc một người có thể quyết định!” Lục Thiên Trường nhấn nhạ: “Mọi người không đồng ý, tôi cũng chẳng có cách nào?” “Ai chặn đường sống của tôi, tôi cũng quyết không tha cho hắn!” Nhị tẩu vỗ đùi: “Dù sao, cậu làm trưởng thôn, phải giải thích rõ ràng với chúng tôi. An nhàn mãi quen rồi, giờ bảo tôi lại phải tự kiếm ăn, tôi cũng không làm.” “Được được được.” Lục Thiên Trường đã hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, gằn giọng nói: “Tôi sẽ nghĩ cách.”

Nói xong, Nhị tẩu liền phúi phúi đít bỏ đi. Lục Thiên Trường nghe tiếng cửa sắt đóng sầm một tiếng, thở dài. Hắn quay đầu nhìn Lục Đại Xuân vẫn nằm bất động, trong lòng lại càng bực bội. Từ sau khi một bàn tay của Lục Đại Xuân bị tàn phế, hắn vẫn vậy. Ngoài việc yêu cầu Lục Thiên Trường không gây khó dễ với Lục Hải Yến ra, rất ít khi hắn nói chuyện với cha. Thỉnh thoảng cũng dậy khỏi giường vận động, cũng thử dùng tay trái cầm dũa, nắm dao phay..., có điều hầu hết kết quả đều là: tay trái của hắn cầm cái gì là đập vỡ vụn cái đó. Cường tráng, tràn đầy sức sống, thậm chí còn có hung hăng của tuổi trẻ, vậy mà bây giờ thành ra bộ dạng như thế này. Tất cả, đều tại cái tên ông chủ Lương kia gây ra.

Mà hắn không chỉ dùng có mười đồng tiền chi phiếu sỉ nhục mình, còn muốn làm cho toàn bộ người trong thôn trở lại cuộc sống khổ cực trước đây.

Lương Tứ Hải, vì sao mà lại hành xử như vậy? Bàn Nhược tự. Thời gian Lương Tứ Hải thành kính quỳ lạy trước Phật tổ ngày hôm nay nhiều gấp đôi so với bình thường. Dường như mỗi lần quỳ rạp trên mặt đất, Phật tổ sẽ phù hộ hắn thêm một lần nữa. Hắn tưởng tượng mình có thể biến thành vô cùng nhỏ, nhỏ đến mức có thể trốn tránh mọi sự trừng phạt; trước tượng Phật hắn cũng tưởng tượng mình có thể lớn đến vô cùng, đến mức có thể xòe tay che tất cả mọi tội ác. Bái xong, Lương Tứ Hải chống tay đứng dậy, nỗi phiền não trong lòng không hề giảm đi chút nào. Vị sư già quản chuông không hề để ý, vẫn chủ động gõ mạnh

chuông một cái, tiếng chuông ong ong kia nghe không giống như là biểu dương, trái lại như vô số cái kim thép vù vù chui vào trong đầu hẳn. Sau một vài tiếng động của đế giày ma sát với mặt đất, chủ trì lặng lẽ lần tràng hạt, chậm rãi đi ra. Lương Tứ Hải vội vàng cúi gập người tạo thành hình chữ thập: “Đại sư.” Tĩnh Năng chủ trì mỉm cười đáp lễ: “Lương thí chủ, đã lâu không gặp.” “Đúng vậy, thân vương phải chuyện phàm tục, không tiện tới cửa thiền.” Lương Tứ Hải nhích miệng ra hiệu cho tên đàn em đứng bên cạnh, đàn em lập tức chuyển chiếc hòm da màu đen mà hẳn vẫn ôm trong tay cho Tĩnh Năng chủ trì: “Năm mươi vạn đồng, một chút lòng thành với Phật tổ.”

Tĩnh Năng chủ trì cúi người thành hình chữ thập thi lễ, miệng niệm A di đà phật, liền gọi một đệ tử, đem cái hòm da vào nhà sau. Sau đó, ông quay đầu ung dung nhìn Lương Tứ Hải, mỉm cười nói: “Sắc mặt của Lương thí chủ không được tốt, tâm trạng không yên, dường như có chuyện phiền não?” “Đại sư minh giám.” Lương Tứ Hải cười khổ một tiếng: “Gần đây công việc làm ăn gặp phải một chút trở ngại, việc hợp tác có chút lục đục. Không biết đại sư có thể chỉ điểm cho tôi con đường ra khỏi bến mê không?” Tĩnh Năng chủ trì cười rộ lên: “Bần tăng không xem tướng, đoán xâm, thế nhưng có mấy câu, cũng muốn nói với Lương thí chủ.” Lương Tứ Hải lại khom người thành hình chữ thập lần nữa lắp bắp nói: “Mong đại sư chỉ giáo.” “□ Pháp hoa kinh □ đã dạy, tam giới đều thống khổ. Nói cách khác, trong vòng luân hồi, cũng không có sung sướng thực sự. Con người sống trên đời, đều phải trải qua bốn loại duyên phận: báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ đời đời kiếp kiếp, liên miên không dứt. Đời này qua đời khác, duyên phận sẽ càng kết càng sâu, hơn nữa ân tình sẽ biến thành oán hận, oán hận lại không thể biến đổi thành ân tình; chuyện vui sẽ biến thành thống khổ, nhưng khổ thì vĩnh viễn sẽ không đổi thành vui. Vì vậy, không nên kết thù oán chồng chất, cũng không nhất thiết phải ra sức kết thiện duyên. Bởi vì, thiện duyên quá mức, sẽ biến thành ác duyên. Người có thể mỵ (nịnh bợ lấy lòng) ta cũng đều có thể hại ta. Cho nên, mọi việc tốt nhất nên cứ để thuận theo tự nhiên, không nên níu kéo. Phật ở trong tâm ‘Tu thành chính quả’ chính là đạo lý này.”

Giọng nói của Tĩnh Năng chủ trì nhẹ nhàng, Lương Tứ Hải nghe được tư tưởng lại càng chán nản, nhất là câu “Người có thể mỵ ta người cũng có thể hại ta”. Do dự một lúc, Lương Tứ Hải thấp giọng hỏi: “Đại sư, tôi nên làm gì bây giờ?” Tĩnh Năng chủ trì tay lần tràng hạt trước ngực, cười

nói: “Tùy duyên bất biến, bất biến tùy duyên.” (Tùy duyên bất biến là nói về sự tu hành, cái hình thức có thể thay đổi tùy theo cái duyên bên ngoài đưa tới, nhưng bản chất bên trong thì phải giữ cho bất biến. Thí dụ như nước và sóng. Làn sóng trên mặt nước luôn luôn thay đổi theo chiều gió và sức mạnh của gió (Tùy duyên), nhưng nước vẫn là nước, bản chất của nó vẫn không thay đổi.) Lương Tứ Hải đi ra khỏi Bàn Nhược tự lòng đầy tâm sự, lúc bước ra cửa chùa bị vấp suýt ngã, hồn phách giống như đèn đã bay hết. Thiện duyên. Ác duyên. Tùy duyên bất biến, bất biến tùy duyên.

Người có thể my ta cũng nhất định có thể hại ta... Lục Thiên Trường bảo Lục Đại Giang phải về ngay, Lục Đại Giang lại không gấp. Khó khăn lắm mới được vào thành phố một lần, nhất định phải chơi cho thật đã. Hơn nữa, Lục Đại Xuân đã đồng ý sẽ dẫn hắn vào trong thành phố ném thử mùi vị gái thành phố. Thành nhóc này hiện đã thành kẻ tàn phế nên cơ hội này mình không thể bỏ qua. Nhưng mà, sáng sớm hắn đã lên xe, giờ đang là buổi trưa, cái bụng đã sôi lên òng ọc. Vốn định lấy được tiền rồi sẽ đánh chén thỏa thuê một bữa, nhưng việc không thành, giờ muốn ăn ngon cũng đành phải bỏ tiền túi ra, đúng là lỗ vốn. Lục Đại Giang nhìn một quán “Tương Sụn” bên đường đối diện, nuốt nuốt nước miếng, đảo bước tới.

Một chậu tương xương sống lưng, một chậu tương bồng cốt, một phần mì xào, bốn lạng rượu đế. Lục Đại Giang ăn hết sạch không còn chút gì. Sau khi cơm rượu no say, Lục Đại Giang vừa cảm thấy đồ ăn trong thành phố rất ngon, vừa gọi người bán hàng tính tiền. Người bán hàng mang hóa đơn tới rất nhanh. 78 đồng tất cả. Lục Đại Giang ngậm tăm, thò tay rút ví tiền, mặt liền biến sắc. Hắn liền sờ soạng các túi, mồ hôi lạnh toát ra. Ví biến mất.

“Tôi... Tôi bị mất tiền.” Vẻ mặt Lục Đại Giang hoảng hốt nhìn người bán hàng, giống như mong hắn có thể giúp mình tìm lại ví tiền.

Người bán hàng bĩu môi một cái, nhìn từ trên xuống dưới Lục Đại Giang, vẻ mặt khinh thường. “Tôi bị mất tiền thật mà.” Lục Đại Giang vội vàng móc túi complet ra, “Không tin anh xem...” “Đừng nói mấy lời vô lý đó! lấy tiền nhanh chút đi!” Người bán hàng không nhin được ngắt lời hắn, “Loại người như cậu tôi thấy nhiều rồi, muốn ăn chạc hả...”

Bỗng nhiên, có một tờ tiền mệnh giá lớn một trăm tệ được ai đó đập xuống bàn. Lục Đại Giang theo phản xạ ngẩng đầu, một người đàn ông trung niên đã đứng ở trước bàn, phất tay ý bảo người bán hàng mau lấy tiền đi. Người bán hàng trừng mắt nhìn Lục Đại Giang nguýt dài một cái, cầm lấy tiền đi. Lục Đại Giang thở phào, nhìn người đàn ông trung niên nghi ngờ: “Đại ca, anh là...” Người đàn ông trung niên ngồi xuống đối diện với Lục Đại Giang, tiện tay cầm một cái cặp da màu đen và điện thoại di động đặt lên trên bàn. “Anh là Lục tiên sinh đúng không - Lục Đại Giang?” “Đúng vậy.” Lục Đại Giang chuyển sang kinh ngạc: “Anh biết tôi?” “Ừ.” Người đàn ông gật đầu, hạ thấp giọng: “Tôi là người của ông chủ Lương.” “Hả?.” Lục Đại Giang nhìn bốn phía, nghi hoặc: “Làm sao anh biết tôi ở đây?” “Vừa rồi tôi đến ngân hàng.” Người đàn ông chỉ con đường đối diện ngân hàng thương mại: “Bảo vệ nói cho tôi biết, anh tới đây ăn cơm.” “Ngân hàng?” Lục Đại Giang lập tức đứng dậy nói lớn, “Được rồi, năm mươi vạn đồng kia đâu rồi?” “Anh nói nhỏ chút!” người đàn ông nhíu mày: “Tôi vì chuyện này mới tới đây. Công ty xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khoản tiền kia không kịp chuyển tới tài khoản của cậu. Ông chủ dặn tôi qua đây đem tiền đưa cho cậu.” “Hóa ra là có chuyện như vậy hả?.” Lục Đại Giang trong lòng thư thái, nghĩ thầm có thể tìm mấy cô gái vui vẻ rồi: “Tiền đâu? Đưa cho tôi đi.”

“Tôi không mang theo trên người, anh cùng tôi đi lấy nhé.” “Đi, đi!” Lục Đại Giang vội không đợi được liền đứng lên, người đàn ông trước mặt cũng đứng lên, nhưng vừa mới đứng lên, liền “Ồi” một tiếng.

Lục Đại Giang hoảng hốt: “Anh sao thế?” “Tự nhiên lại đau bụng.” Người đàn ông vẻ mặt khổ sở: “Anh chờ một chút, tôi đi vệ sinh.” Dứt lời, liền vội vã chạy đi. Lục Đại Giang hậm hực ngồi xuống, rót chén trà từ từ uống. Chờ vài phút, người đàn ông vẫn chưa trở lại. Lúc này, điện thoại di động của hắn ở trên mặt bàn đột nhiên reo vang.

Lục Đại Giang lúc đầu không để ý, nhưng điện thoại di động cứ kêu không ngừng, khách ăn xung quanh đều nhìn lại chỗ hắn.

Lục Đại Giang không chịu được nữa, cầm lên tay, ấn lung tung vài cái, không ngờ lại mở được. “Này?” Một loạt âm thanh trong điện thoại di động truyền ra: “Làm xong việc chưa?” Lục Đại Giang cẩn thận từng li từng tí cầm điện thoại áp vào tai, “Này?” “Mày còn giấu ra đó làm gì?” Đối phương dường như đã phát bực: “Thấy tên họ Lục kia chưa? Mau tìm

cơ hội hạ sát hẳn! Ông chủ đang hối thúc phải làm nhanh đó!”

Tóc Lục Đại Giang bỗng chốc dựng đứng lên. “Mày có nghe không đó? Ông chủ dặn, nhất định phải xử hẳn...” Lục Đại Giang cuống quýt ném điện thoại lên trên mặt bàn, dường như đó là một quả bom bất cứ lúc nào cũng có khả năng phát nổ. Giết chết... Họ Lục? !

Hắn kinh hãi nhìn chung quanh, cảm giác mỗi người bên cạnh đều có thể rút dao găm ra nhào tới mình. Chạy mau, thừa dịp tên kia còn chưa trở lại, chạy mau! Lục Đại Giang vùng đứng dậy, cảm giác hai chân mềm nhũn giống như mì sợi. Mới vừa bước một bước, hẳn lại quay lại lấy cái cặp da màu đen đặt ở trên bàn. Phải cầm nó theo, bằng không trong người không có đồng nào mình làm sao chạy chốn khỏi thành phố này.

Lục Đại Giang hoang mang rối loạn cầm theo cặp da, chạy như bay.

Lương Tứ Hải ngồi ở trên ghế da, trong cái gạt tàn trước mặt cắm đầy tàn thuốc ngắn dài. Hắn nhìn chằm chằm chén trà xanh trước mặt từ lâu đã nguội lạnh, lại hít một hơi thuốc thật dài. Lời Tĩnh Năng chủ trì nói làm cho hắn suy nghĩ rất nhiều. Lương Tứ Hải cũng không phải là một người hoàn toàn tin tưởng vào số mệnh, thế nhưng với bốn chữ “thiện ác có báo” vẫn hơi có chút e dè. Mấy năm nay làm ăn thuận buồm xuôi gió, cho dù có chút sóng gió, cũng là hữu kinh vô hiểm (bị kinh sợ nhưng chưa tới mức nguy hiểm), hẳn không thể không tin thực sự có thần phật ở bên phù hộ hẳn. Chỉ có điều, thiện duyên này thực sự đã chấm dứt rồi sao?

Những quan lớn mà Lương Tứ Hải kết giao không giống với Lục Thiên Trường. Bọn họ có thân phận, có địa vị, nếu không phải vấn đề sinh tử, họ sẽ không dễ dàng chịu ra mặt. Hơn nữa, trong lòng hai bên đều hiểu rõ, tất cả đều có điểm yếu nằm trong tay đối phương, coi như là để làm tin. Cho dù không thường xuyên qua lại, cũng vẫn giữ được quan hệ tốt. Lục Thiên Trường thì lại khác, hẳn là kẻ tiểu nhân tham lam. Người tham lam có ưu điểm là chỉ biết tới tiền, khuyết điểm cũng là chỉ cần tiền mà thôi.

Nếu như người tham lam là kẻ có đầu óc, lại có chút tàn nhẫn, thì cực kỳ nguy hiểm. Hắn đành phải đợi Lục Thiên Trường chủ động liên hệ lại.

Thứ nhất Lục Thiên Trường có Kim Vĩnh Dụ trong tay, thứ hai hắn cũng không muốn làm cho đối phương xem mình là cái thùng không đáy. Năm mươi vạn hắn là không thỏa mãn được ham muốn của Lục Thiên Trường, thế nhưng rốt cục là hắn muốn gì, và hắn dựa vào ai, mình cũng không được biết. Cho nên, Lương Tứ Hải chỉ có thể chờ. Mùi vị chờ đợi thực sự là rất khó chịu, đặc biệt là khi không thể biết phía trước những gì đang chờ đợi mình. Lương Tứ Hải ấn mạnh đầu thuốc lá xuống cái gạt tàn. Có thể chấm dứt hoàn toàn đương nhiên là tốt nhất, nếu như không thể...

Điện thoại di động trên bàn đột nhiên reo vang. Giọng trong điện thoại là giọng nữ, nhưng số gọi tới lại là số của Lương Trạch Hạo. Lương Tứ Hải chỉ nghe thấy vài tiếng “u u” như bị chặn họng. Liên đó, điện thoại bị ngắt.

Lương Tứ Hải gọi trở lại, lại không có người nghe. Hắn vội vàng bấm số vệ sỹ của Lương Trạch Hạo. “Đại ca mày đâu?” Lương Tứ Hải vỗ vỗ đầu hỏi.

“Dạ, ông chủ, ” tên vệ sỹ nghe ra tiếng Lương Tứ Hải: “Đại ca... Cùng tới chị dâu ... Đang thư giãn.” “Ở đâu?” “Khách sạn Lệ Tinh... phòng số 1408.” “Bọn mày mau đi xem sao!” Lúc Lương Tứ Hải chạy tới phòng số 1408, Lương Trạch Hạo đã được tên vệ sỹ đưa tới bệnh viện. Có người nói lại, Lương Trạch Hạo bị thương rất nặng, nhất là tay phải. Mặt Lương Tứ Hải tái mét, nhìn chiếc giường lớn loang lổ vết máu, hồi lâu không nói được câu nào. Trong phòng ngoài Bùi Lam, còn có một người cô gái trẻ khác. Hai người đều nơm nớp lo sợ núp vào góc phòng, không dám thở mạnh.

Lương Tứ Hải vừa nhìn cô gái kia, vừa nhìn Bùi Lam, thấp giọng hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?” Bùi Lam nhìn qua có vẻ vô cùng hoảng sợ, trong ánh mắt không dấu được nỗi sợ hãi: “Trạch Hạo hẹn cháu đến đây... Còn có cô gái kia... định chơi ba người.” Bùi Lam cúi đầu, mặt lúc đỏ lúc trắng: “Trạch Hạo bảo hai chúng cháu đi tắm. Lúc ở trong phòng tắm, cháu nghe thấy có tiếng người đi vào... rồi tiếng xô sát. Chúng cháu đều không mặc quần áo, cũng không dám đi ra ngoài nhìn... Sau đó...”

“Được rồi.” Lương Tứ Hải ngắt lời Bùi Lam, phát tay kêu lên một tên đàn em, chỉ cô gái vẫn đang run rẩy: “Đưa cho cô ta ít tiền, bảo cô ta đi đi.”

Cô gái run lấy bầy nhận tiền, xoay người vừa định đi, lại bị Lương Tứ Hải gọi lại: “Chuyện ngày hôm nay, không được nói với ai, nghe rõ chưa?”

Cô gái vội vàng gật đầu không ngừng, đi như chạy trốn ra khỏi phòng.

Lương Tứ Hải lại quay lại nhìn Bùi Lam: “Cô nói tiếp đi.”

“Cháu với cô gái đó ở trong phòng tắm vô cùng sợ hãi, đột nhiên, có người vọt vào trong, túm tóc của cháu kéo ra bên ngoài. Sau đó, sau đó...”

“Nói mau!” “Hắn..., làm nhục cháu trước mặt Trạch Hạo.” Bùi Lam lấy tay che mặt, khóc nức nở. Lương Tứ Hải chửi đồng một câu, hỏi: “Thằng đó trông như thế nào?” “Không rõ mặt, hắn đội mũ bịt khẩu kang. Thế nhưng, bàn tay thô ráp, mình rất hôi hám, hình như lâu lắm rồi chưa tắm.” Bùi Lam vừa nói vừa khóc, bỗng nhiên, cô như nhớ tới cái gì liền bổ sung: “Đúng rồi, hắn còn muốn cháu đưa cho bác một vật.”

“Ừ?” Lương Tứ Hải mở to hai mắt nhìn: “Là cái gì”. Bùi Lam vẫn sợ hãi nắm chặt tay phải, trong lòng bàn tay là một mảnh giấy vò nhàu. Lương Tứ Hải giở ra, chỉ nhìn thoáng qua, toàn thân liền cứng đờ. Một lúc lâu, hắn phát tay, ý bảo Bùi Lam đi trước. Tiếp theo, hắn đuổi tất cả mọi người ra khỏi gian phòng, một mình ngồi trên ghế sa lon, nhìn chằm chằm vết máu trên chiếc giường lớn sừng sờ. Người có thói quen lười vệ sinh, chỉ cần đánh cho Lương Trạch Hạo tàn phế cánh tay phải. Người khởi xướng là ai không cần nói cũng biết. “Người có thể mỵ ta nhất định cũng có thể hại ta”. Rốt cục hắn cũng hiểu rõ đối với Lục Thiên Trường, Kim Vĩnh Dụ có giá trị gì. Trên tờ giấy kia, là một hình ảnh hành lang khách sạn Thành Loan được chụp từ camera ghi hình. Vài người dùng tấm bọc thi thể Thang Tiểu Mỹ, từ trong phòng số 624 đi ra.

Lúc đó Lương Tứ Hải đã lệnh cho Kim Vĩnh Dụ tắt thiết bị theo dõi, xem ra hắn đã không làm như vậy. Nếu như ngày hôm đó hắn có ghi hình lại, thì sau đó rất có thể đã sao ra nhiều băng ghi hình. Cuốn băng ghi hình này, có thể đủ làm cho Lương Tứ Hải muôn kiếp cũng không góc đầu dậy được. Đây chính là mục đích hợp tác của Lục Thiên Trường và Kim

Vĩnh Dự. Lương Tứ Hải hiểu được, mình đã lâm vào mối nguy hiểm lớn nhất từ lúc sinh ra tới giờ.

LINK Truyện:

Sông Ngâm

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/song-ngam-3103122.html>

LINK Chương này:

Chương 24: Bày binh bố trận <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/song-ngam-3103122/chuong-24.html>